

Μετὰ Χριστόν.

ἡμέρα τρίτῃ τῆς ἐβδομάδος μετὰ τὴν Κυριακὴν τῆς Πεντηκοστῆς. Κατὰ δὲ τὴν ἁλωσιν ταύτην ἀπώλετο φονοκτονήεις καὶ ὁ κακίριος Ἀθηνάσιος μετὰ πολλῶν ἄλλων καὶ ἱερωμένων καὶ λαϊκῶν καὶ αὐτοῦ τοῦ ἀουδίου Αὐτοκράτορος, ὃς τις ἐπέσεν ἐπὶ τοῦ τείχους· μαχόμενος γενναίως, καὶ παρὰ δόσας τὸ σκήπρον εἰς τοὺς περὶ αὐτὸν ἀξιοματικούς καὶ στρατώτας, ὡς δὴθεν δι-ασώζων αὐτὸ εἰς τοὺς οἰκίους.

[κατόπιν]

Ἐν βοῇ ἡ ἀλήθεια. Μὴ βλέπετε τὸ συμφέρον, ἀλλὰ τὸ δίκαιον. Ὁ βίος ἔρνος. Βέλτιον μετὰ δικαιοσύνης ἀτυχεῖν ἢ εὐτυχεῖν μετ' ἀδικίας. Ἡ ἀλήθεια ἐπὶ τέλους νικᾷ καὶ βασιλεύει, ὅτι ἐκ θεοῦ ἐστὶ. Τί δύσκολον; Τὸ κακὰ ἀπομαθεῖν. Σωφροσύνη ἀκρόπο-λις πάσης ἀρετῆς.

Ο ΜΕΛΕΑΓΡΟΣ [ἴδε συνέχειαν ἀριθ. 13]

Ὁ Μελέαγρος διήκουσε μὲν ὅλας τὰς περιστάσεις τῆς διηγήσεως ταύτης, καὶ ἤθελεν ἴσως κατ' ὀρεῖλὴν νὰ ἐξηγηθῇ ἐπ' αὐτὸν, ἀλλ' ἡ φωνὴ του ἐξέπνευσεν ἐπὶ τῶν χειλέων αὐτοῦ· ἀλλ' ἀπεβίβασθησαν, οὕτως εἰπεῖν, καὶ αἱ τελευταῖαι αὐτοῦ ζωτικαὶ δυνάμεις· ἀλλ' ἀνεπαίσθη-τως κατήρκετο εἰς τὸν τάφον, βαίνων ἤδη μετὰ τὴν ζωὴν καὶ θανάτου. Ὁ Μελέαγρος ἄρα ὁμιλοῦσε τότε φυτόν, τὸ ὁπῶν καὶ τοι ὑπέστη χάριν χειμῶνα, ἡδυνήθη ὅμως νὰ φθάσῃ εἰς τὸ τέμα αὐτοῦ· ἀλλὰ τὸ ὁποῖον κατα-ληθὲν πρὸ αὐτῶν ἤδη τῶν πυλῶν τοῦ ἔαρος, κατὰ λη-θὲν ὑπὸ λήθρου θεοῦ καὶ λαίλαπος ἐσαλευθῇ μὲν ἀπ' αὐτῶν ῥιζῶν, ἀπέβηκε δὲ ὅσα ἀπὸ τοῦ χειμῶνος διέσω-ζεν ἐτι φύλλα, καὶ ὁ θάνατος ἐφάνη ἤδη ἐπικερμα-νός ἐπ' αὐτοῦ· Ἡ πελιδνὴ καὶ ἄμορφος, ὡς εἰπεῖν, μορ-φή αὐτοῦ παρέστων κηρύττει μακράνδρα ἀνδριάντα μάλ-λον, ἢ ζῶντα ἄνθρωπον. Χωρὶς τῶν σπασμωδικῶν κι-νήσεων τῶν χειλέων αὐτοῦ, ἤθελέ τις εἶπει, ὅτι ὁ Με-λέαγρος ἀπέθανε.

Ἡ δὲ Κλεοπάτρα, αὐτὸ τὸ τέκνον τῆς ἀθώουτος, αὐτὴ ἡ εἰκὼν τῆς εἰλικρινείας, αὐτὴ τί ἄρχη τότε ἤθελ-νετο βλέπουσα τὴν κατάστασιν τοῦ Μελέαγρου, ὅτι ἤθελεν αἰσθανθῇ μήτηρ μινυογενούς τέκνου φιλόστοργος, ἥτις ἐν τῇ ἐπιμελείᾳ τοῦ ἀσθενούντος αὐτῆς τέκνου, ἀκουσίως καὶ ἐξ ἀπρόοπτον περιστάσεως ἤθελε γένῃ αὐ-τὴ φονεὺς αὐτοῦ. Ἐσχάτη ἀπόγνωσης κατέλαβε τὴν Κλε-οπάτραν, καὶ ἤδη εἰπὲρ ποτε ἐυθεῖτε πραγματικῶς περὶ τῆς ζωῆς τοῦ Μελέαγρου. Ἦδη ἡ Κλεοπάτρα ἀ-νεπόλησεν ὅλον τὸ παρελθὸν εἰς νοῦν, καὶ ἤδη ἐξήγη-σεν αὐτὴ δι' ὀρθῶν συλλογισμῶν ὅλα τὰ περιστατικά

τῆς διηγήσεώς της, καὶ τὸν κίνδυνον τῆς ζωῆς τοῦ Ἡ-ρώος. Ἐν δὲ τῇ ἀπογνώσει αὐτῆς ταύτῃ, σὺ, ναι, σὺ φέρεις τὴν καταστροφὴν τοῦ οἴκου μοι, ἀνέκραξε, σὺ, Ἀταλάντη, Ἀταλάντη! καὶ ἀνέκυθη εἰς πύσινα δάκρυα ἡ δυστυχὴς. Ὡς δὲ λευφίλαιος λύχνος πρὶν ἢ κατ' σθε-σθῇ ἐκπέμπει λάμψιν τινὰ μικρὴν διασκοῦσαν, καὶ εὐ-θὺς πάλιν ἐπαπύρεται εἰς σκοτοδινίασιν, οὕτω καὶ ὁ Ἡρώς εἰς τὸ ὄνομα τῆς Ἀταλάντης, ἐνόμιζες ὅτι ἀνέ-ζησε· καὶ ἀνασηκωθείς ἐπανέλαβε καὶ οὕτως δις τὸ αὐ-τὸ ὄνομα, καὶ κατέπεσε πάλιν εἰς τὴν προτέραν νέκρω-σιν, λέξεις ἀναρθρούς καὶ ἄσφαφίς· φθιζὼν καθ' ἑαυ-τόν. Τίς πλέον ἀμφιβολία ἔμενεν εἰς τοὺς διαλογισμοὺς τῆς Κλεοπάτρας, ὅτι ἡ ὁρεσσιβάτης ἐκείνη Ἀταλάν-τη, ἦτον ὅλη ἐκείνη; ἐκείνη ὁ ἐπαίτης; ἐκείνη ἡ πα-ρὰ τὸ Πήλιον. ἐκείνη ἡ τοῦ Ἀρκάδους θάσσου. ἐκείνη τέλος πάντων, τὴν ὁποίαν ὁ Μελέαγρος ἡ ἄπα; Ἐνθυ-μεῖται ἤδη καὶ κατὰ τὸν Καλυδώνιον κάπρον, ὅποτε ὁ Ἡρώς Μελέαγρος ἔδωκε τὸ ἀριστῆιον εἰς τὴν συνεκ-σπρατεύσασαν τότε Ἀταλάντην, ὡς πρῶτον αὐτὴν ἐκ-ταξέουσαν ἐπιτυχῶς κατὰ τοῦ θεοῦ. Ἐνθυμεῖται ἤ-δη ὅτι χάριν ἐκείνης ἐφίνευσε τοὺς ἐκ μητρὸς θεῖους αὐτοῦ ὁ Μελέαγρος, βουλευθέντας ὑπὸ φθόνου νὰ κακο-ποιήσωσιν αὐτήν. Ἐνθυμεῖται ἤδη τὴν ἐμμανή ὀργὴν τῆς Πενθερᾶς αὐτῆς ἐπὶ τὸ φόνον τῶν ἀδελφῶν, καὶ τρω-μᾶν λαίπῳ περὶ τῆς ζωῆς τοῦ Μελέαγρου, μήπως ἡ Πενθερὰ τῆς ἐν τῇ ὀργῇ αὐτῆς ἔλαυσε τὸν μοιραῖον ἐκείνον δαυλὸν, τὸν κίχων, οὕτως εἰπεῖν, τῆς ζωῆς τοῦ Ἡρώος. Σπασμὸν λαίπῳ μεταπέμπεται τὴν Πενθε-ρὰν αὐτῆς, καὶ φθάνει αὐτὴ μελανείμων καὶ κάτισ-χνος ὑπὸ θλίψεων· δὲν ἦτο χρεία λόγων διὰ νὰ πη-ροφρηθῇ τὰ περὶ τῆς ὑγείας τοῦ υἱοῦ της· διότι ὁ θάνατος σχεδὸν εἶχε κατακτήσει αὐτὸν ὅλον· διότι ἐγνώριζεν αὐτὴ, ὅτι ὁ δαυλὸς ὁ περὶ τῆς ζωῆς αὐτοῦ, φυλαττόμενος ὑπ' αὐτῆς, ὁ δαυλὸς ἐκεῖνος. . . . Ἀλλ' ἡμεῖς δὲν εἰρεθᾶ εἰσέτι πληροφορημένοι περὶ τῆς τύ-χης ἐκείνου. Ἡ διήγησις ἐξῆς ἴσως μᾶς πληρο-φορήσει.

— Πενθερὰ μου, Σεβασμία Πενθερὰ, ἐκράζεν ἄμα τὴν εἶδεν ἡ Κλεοπάτρα· Εἰπέ μοι πρῶτον, Σεβασμία Μήτηρ, εἰπέ μοι, διατηρεῖς τὸν δαυλὸν ἐκείνον; Εἰπέ μοι, ἐπανέλαβε ριφθεῖσα εἰς τὸν τράχηλον τῆς γράϊας Ἀλθαίας, τῆς μητρὸς τοῦ Ἡρώος, καὶ κατα-σταζομένη εἰδικρως τὰς κατίσχονας παρειὰς αὐτῆς. Εἰπέ μοι, ὦ σὺ αὐτοκράτωρ τῆς ζωῆς τοῦ συζύγου μου, ποῦ διασώζεις τὸν ὑπὸ τῶν Μοιρῶν ἐμπεπιστευμέ-νον σοι ἐκείνον δαυλόν; Ἡ γραῖα Ἀλθαία ἐφάνετο ζέ-ων τῶν λόγων τούτων· εἶχε μὲν τοὺς ὀφθαλμοὺς αὐ-τῆς ἐπὶ τοῦ κατὰκειμένου, ἀλλ' ἡ ψυχὴ, ἀλλ' ὁ νοῦς αὐτῆς, ἀλλὰ ποῦ ἐπλανῶντο, ἀλλ' αὐτὴ καθ' ἑαυτὴν ἐσκέπτετο. Ἡ μυστηριώδης σιγὴ τῆς γραῖας πῶς ἄρα διέθεσαν τὴν κόρην ἐκείνην; ὁποῖα ἐξ αὐτῆς δὲν ἐξῆγε θλιβερὰ συμπεράσματα; ἡ δυστυχὴς σχεδὸν ἐνόμιζεν ὅτι ἐδίλεπε πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν τῆς κατακα-ίμενον τὸν δαυλὸν ἐκείνον, καὶ διὰ ταῦτα θερμότε-ρον ἤδη ἐπεκαλεῖτο, τὴν διαβεβαίωσιν τῆς γραῖας.

Ἄλλ' αὐτὴ ἀντὶ πάσης ἀπαντήσεως ἀνεκίνησε δις καὶ τρίς τὴν κεφαλὴν τῆς· ἐπλησίασεν εἰς τὸν σχεδὸν ψυχρὸν ἀγκυρῶντα· ἤψατο τῆς μιᾶς τῶν χειρῶν αὐτοῦ· ἤψατο τῆς ἐτέρας· ἔψυσε τὸ μέτωπόν του διατηρούσα ἐν τούτοις σιγὴν νεκρικὴν· μετὰ δὲ ταῦτα ἀσπασαμένη τὸ ψυχρὸν μέτωπον τοῦ υἱοῦ τῆς ἐξῆλθε τοῦ οἴκου, οὐδὲν εἰπούσα, οὐδὲν παραχθείσα, ὥς ἤθελε νομίσαι τις, οὐδαμῶς καμφθεῖσα ἀπὸ τῶν παρακλήσεων, ἀπὸ τῶν θωπεύσεων, ἀπὸ τῶν δακρύων τῆς ἐξικρέτου αὐτῆς νύμφης. Ἡ γραῖα ἐξῆλθεν ἄλλοις.

Ἡ Κλεοπάτρα ἤδη ἀπηλπισθη περὶ τῆς ζωῆς τοῦ συζύγου τῆς· ὑπώπτευσεν ὅλον τὸν κίνδυνον· κατενόησε τὴν αἰτίαν τῆς παραδόξου σιγῆς τῆς Πενθεράς τῆς· ἐπεισθη ὅτι ὁ δαυλὸς δὲν ἐσώζετο ἴσως. καὶ ἐθρήνη ἀπὸ τοῦδε πικρότατα. Τί δὲ πρὸς ταῦτα πάντα; Γι' ἀπὸ τοῦδε ἐσκέφθη ἡ ὅσον φίλωτος αὐτῇ γυνή, τοσούτον καὶ μεγαλόψυχος; Ἡ Κλεοπάτρα ἦτον ἀξία Ἡρώως σύντροφος· Ἡ Κλεοπάτρα ἦτον Ἡρῶς· τὴν καρδίαν. Ἦτο καὶ γυνὴ καὶ μεγαλόψυχος.

Προσέρχεται παρὰ τὴν κλινὴν τοῦ ἀσθενούντος. ἐπιτείνει τὰς περιποιήσεις αὐτῆς, καὶ νομίζει ἐν τῇ ἀγαθότητι τῆς καρδίας αὐτῆς, ὅτι δύναται νὰ ἐπαναφέρῃ αὐτὸν ἐν τῇ ζωῇ δι' ἧς συνέλαβεν ἀποφάσεως, καὶ τὴν ὁποίαν ἐσκέπτετο νὰ ἐκπληρώσῃ. Τὰς περὶ ἀναρρώσεως τοῦ ἀσθενούντος ἐλπίδας τῆς ἀνεπτέρωσεν ἡ ἐπὶ τὸ κρεῖττον φανείσα κατάστασις αὐτοῦ, εἰ καὶ ἦτο πεπεισμένη, ὅτι ὁ θάνατός του ἦτον ἤδη ἀποφασισμένος ὑπὸ τῶν Μοιρῶν· ἐπίστευε δὲ μόνον ὅτι ἠδύνατο αἱ Μοῖραι ν' ἀποδεχθῶσι τὴν ζωὴν αὐτῆς ἀντάλλαγμα πρὸς τὴν ζωὴν τοῦ συζύγου τῆς. Τὰ κατὰ τὴν φιλανδρον Ἀλκησιν συνετέλουν εἰς τὴν ἀπόφασιν αὐτῆς. Ἀλλ' ἡ ἀπόφασις τῆς Κλεοπάτρας εἶχε τι καὶ πλεόν τῆς φιλανδρίας ἐκείνης. Ἡ Κλεοπάτρα ἐσκέφθη καὶ ν' ἀντικαταστήτῃ σύντροφον τοῦ Μελεάχρου αὐτὴν τὴν Ἀταλάντην, αὐτὴν τὴν αἰτίαν ὅλων αὐτῆς τῶν θεινῶν· ἐσκέφθη οὐ μόνον νὰ δώσῃ ζωὴν εἰς τὸν ἄνδρα αὐτῆς, ἀλλὰ καὶ εὐτυχίαν! Ἐπεθύμει λοιπὸν σήμερον παρ' ἄλλοτε ποτε νὰ ἴδῃ τὴν Ἀταλάντην, νὰ τὴν ὁμιλήσῃ· ἐκείνη ὅμως ἀπὸ πολλῶν ἡμερῶν δὲν ἐφαίνετο· ποῦ ἄραγε ἠδύνατο νὰ τὴν εὔρῃ; Εἰς ποῖον νὰ ἐμπιστευθῇ τὴν ἔρευναν ταύτην; οὐδένα εἶχεν ἐπὶ γῆς· οὐδένα ἄλλον, ἢ τὴν ἰδίαν αὐτῆς ἑράπαιναν, ἥτις μάλιστα ἐφαίνετο θερμῶς ἀγαπῶσα αὐτὴν, καὶ συμμεριζομένη τὰς θλίψεις τῆς· ἀλλὰ πῶς ἤθελε καὶ εἰς αὐτὴν ἐμπιστευθῇ τὸ μυστήριον τῶν διαλογισμῶν αὐτῆς, ἀφοῦ μάλιστα ἀπὸ ὀλίγου μόνον χρόνου διετίλει εἰς τὴν ὑπηρεσίαν αὐτῆς; Ἀλλὰ τέλος πίντων δὲν εἶχεν ἄλλον. Εἰς αὐτὴν μάλον ἠδύνατο νὰ διαπιστευθῇ.

— Εἶναι μὲν θεράπαινα, ἔλεγε καθ' ἑαυτὴν, ἔχει ὅμως ἀγαθὴν καρδίαν· τὸ ὥραϊόν αὐτῆς πρόσωπον· ἡ ἐξοχος αὐτῆς καλὴν ἐγγυῶνται τὴν ἐμπιστοσύνην μου· ἡ δὲν ἔχει καὶ αὐτὴ καρδίαν ἀπαλὴν, καρ-

δίαν γυναικὸς; Εἰς πλὴν, ναί, εἰς αὐτὴν μόνον δὲν πρέπει νὰ διστάσω νὰ ἐμπιστευθῶ. Καὶ αὕτη φαίνεται ἔχουσα θλίψεις, τίς οἶδεν ὁποίας, καὶ θέλει μὲ συνδράμει, πιστεύω, ἀρκεῖ μόνον ν' ἀποκρῶσά ἀπ' αὐτῆς τὴν τελευταίαν ἀπόφασίν μου.

Μετὰ ταῦτα ἡ Κλεοπάτρα ἀπῆλθεν εἰς συνέντευξιν τῆς περὶ ἧς ὁ λόγος θεραπαίνης, ἥτις ἔτυχε τότε πλῆνυσα τοῦ Ἡρώως τινὰ ὑποχιτώνια. Ἀλλὰ πόσον ἐξεπλάγη εὐρούσα αὐτὴν δεδακρυσμένην, καὶ λέξεις τινὰς ἀδιακρίτους ὑποτονθορίζουσιν! ἐνόμισε μάλιστα ὅτι ἤκουσε καὶ τὸ ὄνομα τοῦ Μελεάχρου· ἴσως ὅμως παρήκουσεν· ἠθέλησε ν' ἀκούσῃ τὸν ἔλεγον ἐκείνης, ἀλλ' εἶχε σιωπήσει ἅμα στραφεῖσα εἶδε τὴν Κλεοπάτραν, σπεύσασα καὶ ν' ἀπομόρξῃ τὰ δάκρυά τῆς. Ἡ περίστασις αὕτη ἐφάνη ἀθῶα εἰς τὴν Κλεοπάτραν, γνωρίζουσιν ἄλλως ὅτι ἡ θεράπαινα αὐτῆς εἶχε καὶ αὐτὴ ἰδίαις θλίψεις, ἐξ ὧν ἴσως καὶ τότε ὠλογύρετο; Δὲν ἐτόλμησε λοιπὸν οὐδὲ τότε νὰ τὴν ἐρωτήσῃ περὶ αὐτῶν· τί συμφέρον εἶχεν ἡ Κλεοπάτρα νὰ μάθῃ ὁποίας φύσεως ἦσαν αἱ θλίψεις τῆς θεραπαίνης; δι' ἐαυτὴν ἦσαν βέβαια ἱκαναὶ αἱ ἰδία θλίψεις, ὁ ἐπικείμενος τοῦ Μελεάχρου θάνατος. Ἀλλ' ἡ περιέργεια; ὦ, αὐτὸς ὁ ἀκοίμητος γυιοδόρος τῶν ἀνθρώπων σκόληξ, καὶ μάλιστα τοῦ γυναικείου φύλου; Ἡ περιέργεια κατίσχυσε τοῦ πρώτου τῆς συμπαθείας αἰσθήματος, καὶ ἡ Κλεοπάτρα ἐπεθύμησε νὰ μάθῃ παρ' ἐκείνης τὸ μυστήριον τῶν θλίψεων τῆς· ἴσως ἐνόμιζεν ὅτι ἠδύνατο νὰ κατασταλῇ μικρὸν ἢ μεγίστη αὐτῆς θλίψις ἐκ τῆς ὁμοιοπαθείας. Αφοῦ λοιπὸν ἔτεταλιν τὸ ἔργον τῆς ἐκείνης, πλησιάζει ἡ Κλεοπάτρα καὶ μετὰ τινος οἰκειότητος ἀδελφῆς πρὸς ἀδελφὴν, οὐχὶ δὲ κυρίας πρὸς ὑπηρετίδα.

— Ἀδελφῇ, λέγει, δὲν μοι λέγεις τὸ αἷτιον τῶν θλίψεων σου; σὺ παρὰ πᾶσαν ἄλλην γνωρίζεις τὴν καρδίαν μου, καὶ γνωρίζεις προσέτι πόσον εἰμαι πρὸς σὲ συμπαθὴς. ἴσως, ἀδελφῇ, δυνήθω ν' ἀνακουφίσω τὸ βάρος τῶν θλίψεων σου· ἐκάτεραι ἔχομεν θλίψεις. σὺ γνωρίζεις τὰς ἰδικὰς μου· ἰδοὺ ὁ Μελεάχρός μου... ναί, εἰπέ μοι, φίλη μου, καὶ σὺ τὰς ἰδικὰς σου, εἰπέ μοι, διατὶ συχνάκις κλαίεις; μὴ με ὑποθέτης τοῦ λοιποῦ κυρίαν σου, ἀλλὰ φίλην, ἀλλ' ἀδελφὴν· διότι εἶσαι ἀξία πάσης ἀγάπης· καὶ τῶνόντι τὸ πρόσωπόν σου, ἡ ἰχνογραφία δὲ εἶναι τυχαίας γυναικὸς προσόντα· ταῦτα μαρτυροῦσι, φίλη μου, καταγωγὴν ἀνωτέραν ἢ θεραπενίδος.

(Οἱ λόγοι οὗτοι οἱ πλήρεις εὐκρινείας ἀδελφικῆς καὶ χάριτος κατένευσαν τὴν καρδίαν τῆς θεραπαίνης, ἥτις ὅμως δὲν ἠδύνατο ν' ἀποκριθῇ· λυγμοὶ ἀπέπνιγον τὴν φωνὴν τῆς. Ἡ Κλεοπάτρα αὕτη τῷ ἰδίῳ αὐτῆς μάκτρῳ ἐσπόγγισε τὰ δάκρυα ἐκείνης, ἥτις πρὸς τὴν αὐτὴν τῆς κυρίας αὐτῆς πράξιν ἐγένετο ἄφωνος ὑπ' εὐγνωμοσύνης, οὐδ' ἐγνώριζε πῶς νὰ ἐνδείξῃ τὴν εὐγνωμοσύνην αὐτῆς.

—Εὐγνωμονῶ; Κυρία, εἶπε τέλος, δι' ἣν ἐπίδεικνύεις πρὸς ἐμὲ συμπάθειαν.

—Ὅχι Κυρία, ἀλλὰ φίλη, ἀλλ' ἀδελφή. καὶ θέλω καὶ ἀπαιτῶ οὕτω νὰ μὲ κληῖς τοῦ λοιποῦ, ἀδελφὴν καὶ ταῦτα λέγουσα ἔλαβεν ἀπὸ τῆς δεξιᾶς τὴν θεράπειαν αὐτῆς, καὶ μετέδωκεν ἀμφότεραι εἰς τὸν θάλαμον τῆς Κλεοπάτρας. καὶ τότε ἡ Κλεοπάτρα ἐπανέλαβεν ἐρωτῶσα τὴν ἤδη φίλην αὐτῆς τὰ αἷτια τῶν θλίψεων τῆς.

Ἀλλὰ κατ' αὐτὴν τὴν στιγμήν κρούσματα κατεπευσμένα ἐπὶ τῆς θύρας διέκοψαν τὸν διάλογον τῶν δύο γυναικῶν, καὶ ἔδραμον ἀμφότεραι πρὸς τὴν θύραν.

—Ἡ Ἀλθαία ἀπέθανεν ἐκουσίως δι' ἀγχόνης, εἶπεν ὁ ἐμφανισθεὶς, καὶ προσκαλεῖσθαι νὰ συνοδεύσετε τὴν ἐκφορὰν τῆς.

Ἡ ἐκπληξὶς ἀμέσως ἐπέχυσεν ἐπ' αὐτῶν τὴν νέκρωσιν· καὶ αἱ δύο ἔμειναν ἄφωνοι. Ἡ Ἀλθαία μόλις πρότινων στιγμῶν εἶχεν ἀναχωρήσει τῆς οἰκίας των. Τὸ δὲ αἷτιον τοῦ αἰφνιδίου καὶ βιαίου αὐτῆς θανάτου δὲν ἦτο πλέον ἄγνωστον· τοῦλάχιστον ἡ Κλεοπάτρα τὸ ἐνόησε, τὸ ἐσυμπέρανε, καὶ

—Φίλη μου, εἶπεν ἀποταυθεῖσα πρὸς τὴν σύντροφον, καὶ ὁ Μελέαγρος ἴσως... Ὁ θάνατος τῆς πενθερᾶς μου εἶναι ἴσως πρόδρομος καὶ τοῦ θανάτου τοῦ Ἡρώος, ἴσως δὲ καὶ ἄλλης τινός· ναι, ὁ θάνατος τῆς εἶναι ἐσχάτης θλίψεως, μεταμελείας καὶ ἀπογνώσεως ἀποτέλεσμα.

Εἶπε, καὶ ἀναστᾶσα μετέβη εἰς τὸν κοιτῶνα, ὅπου ὁ Ἡρώς Μελέαγρος κατέκειτο· προσῆλθε παρὰ τὴν κλίνην αὐτοῦ ἔντρομος, διότι δὲν εἶδε κίνησιν οὐδεμίαν τοῦ ἀσθενοῦς· ἀλλ' ὁ Μελέαγρος οὐδὲ τότε δὲν ἐκινήθη· ἄπτεται αὐτοῦ τῶν χειρῶν καὶ τοῦ μετώπου, ἀλλὰ ταῦτα εἶναι ψυχρότερα καὶ αὐτοῦ τοῦ μαρμαίρου αἱ σφυγμοὶ του, οὐδ' αὐτοὶ πάλ्लουσιν· ἡ καρδιά του;... Ὁ Ἡρώς τῆς Ἰωλοῦ Μελέαγρος ἀπέθανε.

Ποῦτος, ἡ Κλεοπάτρα, δύναται νὰ παραστήσῃ τὸ πάθος σου;

Ἡ Κλεοπάτρα κατέστη ὡς ἔκφρων ὑπὸ τῆς θλίψεως. Ἡ φίλη αὐτῆς δὲν ἐνόησε τὸν θάνατον τοῦ Μελέαγρου, οὐδὲ προσῆλθε λοιπὸν νὰ παραμυθῇ τὴν Κλεοπάτραν. Ἐκείνη κατ' αὐτὴν τὴν ὥραν εὐρίσκετο εἰς τὸν Ναον, ὅπου ἀπῆλθε νὰ παρακαλέσῃ ὑπὲρ τῆς υἱείας, τίνος;...

Τότε ἡ Κλεοπάτρα πεισθεῖσα περὶ τοῦ βεβαίου θανάτου τοῦ συζύγου αὐτῆς, ἀσπάζεται μετὰ δακρύων πικρῶν τὸν νεκρὸν τοῦ συζύγου τῆς, καὶ ἐξέρχεται τοῦ οἴκου μόνη· ποῦ ἄραγε ἀπέρχεται;

Ἐπανέρχεται ἡ θεράπεινα πλήρης ἐλπίδων εἰς τὸν οἶκον τοῦ Μελέαγρου, ἀλλὰ δὲν εὐρίσκει τὴν Κλεοπάτραν· πανταχοῦ τῆς οἰκίας περιζιτεῖ αὐτήν, καὶ μὴ εὐρίσκουσα, εἰσέρχεται εἰς τὸν κοιτῶνα, ὅπου κατέκειτο ὁ Μελέαγρος· Ἡ Κλεοπάτρα οὐδ' ἐκεῖ ὑπῆρχε. Πλησιάζει λοιπὸν εἰς τὴν κλίνην τοῦ ἀσθενοῦς, ἀλλὰ

εὐρίσκει καὶ ἡ Ἀταλάντη νεκρὸν τὸν Μελέαγρον, ὑπὲρ τοῦ ὁποῖου καὶ ἀνέλαβεν ἔργα θεραπαίνης καὶ νοσοκόμου, ἐντὸς τῆς οἰκίας τοῦ Ἡρώος θητεύσασα. Ἡ Ἀταλάντη δὲν ἐφάνη ποῦ δὲν ἤκουσθη ἔκτοτε· Τί ἐγένετο...; Πῶς ἐπ' αὐτῆς ἀπανήργησεν ὁ θάνατος τοῦ Μελέαγρου; Μήπως ἐμιμήθη καὶ αὐτὴ τὸ παράδειγμα τοῦ θανάτου τῆς Ἀλθαίας, τὸ ὁποῖον καὶ ἡ Κλεοπάτρα ἠκυλούθησε;

Θ. Τιμαχένης.

ΤΡΑΠΕΖΟΥΣΙΑ.

Ἡ ἐν τῷ ἀρ. 12 τῆς Ἰωνικῆς Μελίσσης μικρὰ διατριβὴ περὶ Τραπεζούντος περιέχει τινὰ λάθη τῆς τυπώσεως, μὴ παρατηρηθέντα ἐγκαίρως, τὰ ὁποῖα ὀφείλομεν νὰ διορθώσωμεν ἐνταῦθα, προσθέτοντες καὶ ἄλλας ἀναγκαίας σημειώσεις περὶ τῆς φιλομυθίου ταύτης καὶ φιλοπάτριδος κοινότητος.

Τοῦ, ἀπὸ Τραπεζούντος μέχρι τοῦ Φάσιδος ποταμοῦ ἀναφέρων, Ἀρρίανος ἐν τῷ τοῦ Πόντου Περιπλῶ σημειώνει καὶ τὰ διαστήματα, ὅν ἐκ Τραπεζούντος εἰς ποταμὸν καὶ ὄρμον Ὑσσου 180 στάδια, ἐκ δὲ Ὑσσου εἰς ποταμὸν Ὀφιν, τὸ ὄριον τῆς Θιανικῆς πρὸς τὴν Κόλχιδαν, 90 στάδια, ἐκ δὲ Ὀφιν εἰς Φογγὸν ποταμὸν ὧ; 30, ἐκ δὲ Φογγοῦ εἰς Καλὸν ποταμὸν ἄλλα 30, ἐκ δὲ Καλοῦ εἰς Ρίζιον ποταμὸν 120, ἐκ δὲ Ριζίου εἰς Ἀσκούρον ποταμὸν 30, ἐκ δὲ Ἀσκούρου εἰς Ἀδιητὸν ποταμὸν 60, ἐκ δὲ Ἀδιητοῦ εἰς πόλιν Ἀθήνας καὶ ποταμὸν Ζαγὰτιν 180, ἐκ δὲ Ἀθηνῶν εἰς Πρύτανιν ποταμὸν, [ὅπου ὑπῆρχον Ἀγχιάλου βασιλεία] 40, ἐκ δὲ Πρυτανέως εἰς Πυξίτην ποταμὸν 90, ἐκ δὲ Πυξίτου εἰς Ἀρχαθιν ποταμὸν ἄλλα 90, ἐκ δὲ Ἀρχαθῶς εἰς Ἀφαρον 60, ἐκ δὲ Ἀφαρου εἰς Ἀκαμφιν 15, ἐκ δὲ Ἀκαμφεως εἰς Βαθὺν ποταμὸν 75, ἐκ δὲ Βαθέως εἰς Ἀκίνασον 90, ἐκ δὲ Ἀκίνασου εἰς Ἰσιν ποταμὸν ἄλλα 90, ἐκ δὲ Ἰσιν εἰς τὸν Μῶγγρον ποταμὸν ἄλλα 90, καὶ ἐκ τοῦ Μῶγγρου εἰς τὸν Φάσιν ἄλλα 90 στάδια. Ὡςτε ἀπὸ τῆς Τραπεζούντος μέχρι τοῦ Φάσιδος ποταμοῦ εἶναι κατὰ τὸν Ἀρριανὸν τὰ πάντα στάδια 1450 καὶ ὄχι 150, ὡς ἀνέφερε κατὰ λάθος ἡ Μελίσσα. Ὁ Στράβων λέγει 1400 σταδίων τὸ ἀπὸ Τραπεζούντος εἰς τὸν Φάσιν διάστημα, ὥστε συμφωνεῖ ἀποχρόντως μετὰ τοῦ Ἀρριανοῦ.

Κατὰ τὸν Ἀρριανὸν λοιπὸν ὁ πλησιαιότερος εἰς τὴν Τραπεζούνταν ποταμὸς πρὸς Ἀνατολὰς εἶναι ὁ Ὑσσος, κατερχόμενος ἀπὸ τοῦ Σαυδίσου. Ἀλλ' ὁ Πλίνιος λέγει ὠριστημένως Πυξίτην τὸν παρὰ Τραπεζούνταν ποταμὸν, καὶ πιθανῶς εἶναι ἄλλος οὗτος παρὰ τὸν Ὑσσον καὶ τὸν Πυξίτην τοῦ Ἀρριανοῦ, διότι κατὰ τὰ μέρη ταῦτα τοῦ Πόντου φύεται πολλὴ πύρος, καὶ δὲν εἶναι παράδοξον, ἐν ἣσαν κατ' ἐκείνην τὴν περιφέρειαν δύο ποταμοὶ ὁμώνυμοι, ὡς ὑπάρχει καὶ Κηφισσὸς ἐν Βοιωτίᾳ καὶ Κηφισσὸς ἄλλος ἐν τῇ Ἀττικῇ. Ἀλ